

Sygn. akt VIII Pa 107 /16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Jacek Chaciński

Sędziowie: SO Ewa Gulska (spr.)

SR del. do SO Irena Grymuza

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Sobczuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 marca 2017 roku w L.

sprawy

z powództwa P. C. (1)

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Spółce Akcyjnej

w L.

o odszkodowanie z tytułu zakazu konkurencji, wynagrodzenie, ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy i zapłatę na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin- Zachód w Lublinie VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 27 stycznia 2016 r . sygn. akt VII P 358/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od P. C. (1) na rzecz Przedsiębiorstwa (...) Spółki Akcyjnej w L. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VIII Pa 107/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z dnia 27 stycznia 2016 roku, sygn. akt VII P 358/15, po rozpoznaniu sprawy z powództwa P. C. (1) przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w L. o odszkodowanie z tytułu zakazu konkurencji, wynagrodzenie, ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy i zapłatę, w punkcie I zasądził od Przedsiębiorstwa (...) SA z siedzibą w L. na rzecz P. C. (1) kwotę 15.674,51 złote tytułem odszkodowania za przestrzeganie umowy o zakazie konkurencji w okresie od dnia 7 listopada 2014 roku do dnia 31 marca 2015 roku, z odsetkami ustawowymi (a od dnia 1 stycznia 2016 roku z odsetkami ustawowymi za opóźnienie) od kwoty 4.343,55 złote od dnia 11 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty, od kwoty 5.665,48 złotych od dnia 11 marca 2015 roku do dnia zapłaty, od kwoty 5.665,48 złotych od dnia 11 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty; w punkcie II zasądził pod pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.000,00 złotych brutto tytułem

wynagrodzenia za pracę za okres od dnia 1 listopada 2014 roku do dnia 6 listopada 2014 roku, wraz z odsetkami od dnia 11 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty; w punkcie III zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 74.661,50 złotych brutto tytułem ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, wraz z odsetkami od dnia 7 listopada 2014 roku; w punkcie IV oddalił powództwo w pozostałej części, w punkcie V nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4.717,00 złotych tytułem brakującej opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa; w punkcie VI nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 6.362,00 złote tytułem pozostałej części brakującej opłaty sądowej od pozwu; w punkcie VII zniósł wzajemnie między stronami pozostałe koszty procesu; w punkcie VIII wyrokowi w punkcie I-III nadał rygor natychmiastowej wykonalności łącznie do kwoty 20.000,00 złotych (wyrok – k. 196 t. I a.s.).

Powyższy wyrok został oparty na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Powód P. C. (1) był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w L. (dalej jako P. (...)), tj. u poprzednika prawnego pozwanego, na podstawie umowy o pracę obowiązującej w okresie od dnia 27 października 1998 roku do dnia 6 listopada 2014 roku. W okresie od dnia 29 marca 2010 roku do dnia rozwiązania stosunku pracy powód świadczył pracę na stanowisku prezesa zarządu.

Z uwagi na charakter zajmowanego stanowiska, na podstawie umowy zawartej z pracodawcą w dniu 29 marca 2010 roku P. C. (1) został objęty zakazem działalności konkurencyjnej obowiązującym przez okres 12 miesięcy od dnia ustania stosunku pracy. Zgodnie z treścią § 2 ust. 2-4 umowy, przez okres trwania zakazu konkurencji powodowi miało przysługiwać odszkodowanie w wysokości 5.000,00 zł brutto miesięcznie, płatne do 10-go dnia następnego miesiąca objętego okresem trwania zakazu. Wyjątek w tym zakresie dotyczył jedynie przypadku rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 Kodeksu pracy. Strony nie przewidziały możliwości jednostronnego odstąpienia od umowy bądź też jej wypowiedzenia.

Począwszy od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia ustania zatrudnienia należne P. C. (1) ze stosunku pracy wynagrodzenie obejmowało zryczałtowane wynagrodzenie miesięczne w wysokości 20.000,00 zł brutto oraz roczną premię w wysokości 6% wypracowanego zysku netto za każdy rok, na warunkach określonych w § 9 ust. 2 lit. a-c umowy o pracę z dnia 29 marca 2010 roku, zmienionej aneksem nr (...) z dnia 1 lutego 2012 roku. Na poczet premii z zysku netto, w terminach do 30 dni po zakończeniu kwartału, miały być wypłacane kwartalne zaliczki (kw. I, II, III) w wysokości 5% zysku netto, liczone od zysku netto narastająco i pomniejszane o wypłacone zaliczki za poprzednie kwartały danego roku (§ 9 ust. 2 lit. a umowy). Pozostała część premii z zysku netto za rok, liczona od zysku netto narastająco w wysokości 6% i pomniejszona o wypłacone zaliczki za poprzednie kwartały danego roku, miała zostać wypłacona po zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego przez Zgromadzenie Wspólników (§ 9 ust. 2 lit. b umowy). Stosownie do treści § 9 ust. 2 lit. c umowy, w przypadku braku zysku za rok Rada Nadzorcza mogła podjąć uchwałę o obowiązku zwrotu uprzednio pobranych zaliczek na poczet zysku.

W analogiczny sposób, przy przyjęciu wysokości premii rocznej na poziomie 3% wypracowanego zysku netto za rok, zostały skonstruowane zasady naliczania premii rocznej należnej na podstawie umowy o pracę wiceprezesowi zarządu, W. L. (1).

Użyte w treści każdej z umów pojęcie wypracowanego zysku netto za rok oznaczało zysk wynikający z bilansu działalności spółki w danym roku, podlegający zatwierdzeniu przez walne Zgromadzenie Wspólników, zastąpione następnie przez walne Zgromadzenie Akcjonariuszy spółki.

W 2012 roku zysk osiągnięty przez P. (...) był na tyle duży, że pozwolił na pokrycie straty spółki z lat ubiegłych w wysokości około 3 mln zł. Ostateczny zysk bilansowy netto, zatwierdzony przez Walne Zgromadzenie Akcjonariuszy, wyniósł 3.798.655,74 zł. Decyzją Rady Nadzorczej za podstawę wymiaru premii należnych członkom zarządu spółki przyjęto jednak kwotę 6.500.000,00 zł. W konsekwencji P. C. (1) otrzymał premię roczną w łącznej wysokości 390.000,00 zł (6% z kwoty 6.500.000,00 zł), zaś wiceprezes zarządu W. L. (2) w wysokości 195.000,00 zł (3% z kwoty 6.500.000,00 zł). Przyznanie P. C. (1) i W. L. (1) wyższych premii, aniżeli wynikało to z bilansu spółki, stanowiło formę uznania Rady Nadzorczej dla szczególnie efektywnej pracy członków zarządu.

Z kolei w roku 2013 zatwierdzony przez Walne Zgromadzenie Akcjonariuszy zysk netto P. (...) objął kwotę 6.382.516,08 zł. W tej sytuacji Rada Nadzorcza zdecydowała, aby podstawę wymiaru rocznej premii prezesa i wiceprezesa zarządu po raz kolejny stanowiła kwota 6.500.000,00 zł. P. C. (1) ponownie wypłacona została z powyższego tytułu kwota 390.000,00 zł, zaś W. L. (1) kwota 195.000,00 zł.

Po I kwartale 2014 roku podstawę wymiaru należnej powodowi zaliczki na poczet premii rocznej stanowiła kwota 5.031.195,26 zł. W kwietniu 2014 roku powodowi wypłacono 5% przedmiotowej kwoty, tj. 251.559,76 zł. Zaliczkę na poczet premii rocznej w wysokości 150.935,86 zł, obliczoną jako 3% od wyniku osiągniętego przez spółkę w I kwartale, otrzymał także W. L. (2). Po II kwartale 2014 roku zysk netto stanowiący podstawę premii objął kwotę 6.768.792,76 zł. Po pomniejszeniu 5% przedmiotowej kwoty o uprzednio przyznaną zaliczkę, do wypłaty P. C. (1) w lipcu 2014 roku pozostała kwota 86.879,88 zł. W III i IV kwartale 2014 roku nastąpiła znacząca strata. Na koniec III kwartału zysk spółki spadł do kwoty 3.632.594,23 zł. Wynikało to z faktu zakończenia najbardziej dochodowych kontraktów i rozpoczęcia nowych, co wiązało się ze zwiększonymi kosztami. Ponieważ 5% powyższej kwoty, tj. 181.629,71 zł, pomniejszone o zaliczki wypłacone na poczet premii rocznej po pierwszych dwóch kwartałach roku, stanowiło wartość ujemną (-156.809,93 zł), po III kwartale nie wypłacono powodowi kolejnej zaliczki. Łącznie, w okresie 12 miesięcy poprzedzających rozwiązanie stosunku pracy, pracodawca wypłacił powodowi na poczet premii rocznej zaliczki w kwocie 338.439,64 zł netto.

Ostatecznie osiągnięty przez P. (...) w 2014 roku zysk netto, zatwierdzony przez Walne Zgromadzenie Akcjonariuszy, wyniósł 532.385,13 zł. Należna powodowi premia roczna, obliczona jako 6% przedmiotowego zysku, obejmuje kwotę 31.943,11 zł.

Zasady naliczania premii należnej wiceprezesowi zarządu W. L. (1) uległy zmianie począwszy od kwietnia 2014 roku. Premia miała od tego momentu stanowić określony procent w stosunku do przysługującego mu wynagrodzenia zasadniczego. Z tego względu W. L. (1) nie były wypłacane dalsze zaliczki na poczet premii rocznej obliczane z uwzględnieniem zysku spółki. W. L. (2) nie był też wzywany przez P. (...) do zwrotu nadpłaconej części zaliczki za pierwszy kwartał 2014 roku.

Pismem z dnia 26 listopada 2014 roku były pracodawca poinformował P. C. (1), że Rada Nadzorcza P. (...) podjęła uchwałę o wystąpieniu wobec powoda z roszczeniem o zwrot nadpłaconej premii liczonej od zysku za rok 2014, jednocześnie wzywając go do zwrotu kwoty 102.105,97 zł w nieprzekraczalnym terminie 7 dni.

W odpowiedzi, pismem z dnia 12 grudnia 2014 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 16 grudnia 2014 roku, P. C. (1), działając przez swojego pełnomocnika, złożył oświadczenie o potrąceniu przysługującej mu względem P. (...) wierzytelności w łącznej kwocie 95.692,35 zł, na którą składają się kwota 83.213,52 zł netto tytułem należnego ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w ilości 39 dni, kwota 1.007,68 zł tytułem należnych odsetek ustawowych liczonych od dnia wymagalności roszczenia o zapłatę ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy do dnia 11 grudnia 2014 roku, 2.582,40 zł netto tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od 1 do 6 listopada 2014 roku oraz 8.888,75 zł netto tytułem odszkodowania wynikającego z umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy za okres od 7 do 30 listopada 2014 roku, z wierzytelnością spółki w łącznej kwocie 102.324,17 zł (102.105,97 zł wraz z odsetkami obliczonymi na dzień 11 grudnia 2014 roku), przez co wierzytelność spółki ulega umorzeniu do kwoty 6.631,82 zł. Jednocześnie, w tym samym dniu powód dokonał przelewu kwoty 6.631,82 zł na rachunek bankowy P.(...)

Pismem z dnia 18 grudnia 2014 roku P. (...) poinformowało P. C. (1), że wobec znacznych nierozliczonych zobowiązań ciążących na powodzie wobec byłego pracodawcy, od dnia 1 grudnia 2014 roku P. (...) zaprzestaje wypłacania mu odszkodowania wynikającego z umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy. Pracodawca wskazał, że w jego ocenie ustały przyczyny uzasadniające zakaz konkurencji w stosunku do P. C. (1). Ponadto stwierdził, że jak wynika z art. 101² § 2 Kodeksu pracy, zakaz konkurencji przestaje obowiązywać w przypadku niewywiązywania się pracodawcy z obowiązku wypłaty odszkodowania.

Z dniem 2 stycznia 2015 roku doszło do połączenia Przedsiębiorstwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w L., jako spółki przejmowanej, z Przedsiębiorstwem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w C., jako spółką przejmującą. Po połączeniu spółka prowadzi działalność pod firmą Przedsiębiorstwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w L..

Pismem z dnia 6 marca 2015 roku P. (...) poinformowało powoda, że po ustaleniu wyniku finansowego spółki za rok 2014 dokonano ponownego wyliczenia wysokości premii należnej mu na podstawie § 9 umowy z dnia 29 marca 2010 roku i stwierdzono, że powinna ona opiewać na kwotę 31.943,11 zł brutto. W konsekwencji spółka wezwała P. C. (1) do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 217.900,79 zł tytułem nadpłaconej premii, pomniejszonej o zwróconą przez powoda kwotę 6.631,82 zł oraz potrącone przez niego roszczenia w prawidłowo obliczonej przez pracodawcę wysokości.

W dniu 26 marca 2015 roku Rada Nadzorcza P. (...) podjęła uchwałę o obowiązku zwrotu przez P. C. (1) pobranej przez niego na poczet premii z zysku za rok 2014 nadpłaconej zaliczki w kwocie 217.900,79 zł.

Pismem datowanym na dzień 14 maja 2015 roku, doręczonym pełnomocnikowi powoda w dniu 12 czerwca 2015 roku, P. (...) złożyło oświadczenie o potrąceniu należności przysługującej P. C. (1) z tytułu odszkodowania za powstrzymanie się od działalności konkurencyjnej w miesiącach grudzień 2014 roku i styczeń 2015 roku w kwocie 11.332,00 zł z kwotą 217.900,79 zł należną spółce tytułem zwrotu nadpłaconych zaliczek na poczet premii z zysku, względnie z kwotą 369.492,49 zł należną spółce z tytułu wyrządzenia szkody w trakcie sprawowania przez powoda funkcji prezesa zarządu.

Na dzień 6 listopada 2014 roku P. C. (1) przysługiwało prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 39 dni. Ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop nie został powodowi wypłacony.

Należny powodowi ekwiwalent pieniężny za 39 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego, obliczony z uwzględnieniem wynagrodzenia zasadniczego w kwocie 20.000,00 zł brutto miesięcznie oraz premii rocznej w wysokości 31.943,11 zł, obejmuje kwotę 74.661,50 zł.

W okresie od dnia ustania stosunku pracy do dnia 31 marca 2015 roku P. C. (1) nie wykonywał działalności konkurencyjnej w stosunku do działalności P. (...), objętej zakresem umowy z dnia 29 marca 2010 roku.

P. (...) nie wypłaciło powodowi żadnej raty odszkodowania za przestrzeganie umowy o zakazie konkurencji w okresie od dnia 7 listopada 2014 roku do dnia 31 marca 2015 roku. P. C. (1) nie zostało również wypłacone wynagrodzenie za pracę w okresie od dnia 1 listopada 2014 roku do dnia 6 listopada 2014 roku.

Przy ocenie materiału dowodowego Sąd Rejonowy wskazał, że istotną dla rozstrzygnięcia sprawy okolicznością faktyczną, wokół której między stronami niniejszego postępowania toczył się spór, było ustalenie, jakie znaczenie strony nadały pojęciu „wypracowanego zysku netto” użytemu w treści aneksu do umowy o pracę z dnia 1 lutego 2012 roku, a w konsekwencji w jaki sposób miało wedle treści umowy następować obliczenie wysokości należnej powodowi, jako prezesowi zarządu pozwanej spółki, premii rocznej. Przy ustalaniu tej kwestii Sąd Rejonowy oparł się na zeznaniach świadków M. P., J. D., W. L. (1) i przedstawiciela pozwanego S. S.. Wszyscy świadkowie w sposób spójny podali, że pojęcie wypracowanego zysku netto za rok oznaczało zysk wynikający z bilansu działalności pozwanej spółki w danym roku, podlegający zatwierdzeniu przez Walne Zgromadzenie Akcjonariuszy. Ponadto takie rozumienie uzasadnia w ocenie Sądu I instancji treść aneksu umowy o pracę, gdzie użycie określenia „netto” wskazuje, że intencją stron było uzależnienie wysokości przyznawanej powodowi premii od rocznego wyniku bilansowego spółki, wynikającego z zestawienia osiągniętych przychodów z kosztami prowadzenia działalności gospodarczej. Ponadto w ocenie Sądu utożsamianie pojęcia „wypracowanego zysku netto” z zyskiem bilansowym pozwanego jawi się jako uzasadnione również w świetle kolejnych postanowień § 9 aneksu do umowy o pracę z dnia 1 lutego 2012 roku, zwłaszcza jego ust. 2 lit. b, zgodnie z którym ostateczne rozliczenie premii rocznej miało mianowicie następować po zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego przez Zgromadzenie Wspólników (następnie Walne Zgromadzenie Akcjonariuszy). Gdyby wysokość premii powoda nie zależała od zysku Spółki znajdującego swoje

odzwierciedlenie w bilansie, postanowienie tej treści byłoby w ocenie Sądu bezprzedmiotowe, bowiem rozliczenie premii mogłoby nastąpić bez konieczności oczekiwania na sprawozdanie finansowe za dany rok.

Sąd Rejonowy zaznaczył również, że niezależnie od sposobu rozumienia pojęcia „wypracowanego zysku netto” kwota tego zysku w roku 2014 różniła się od wysokości zysku netto zatwierdzonego przez Walne Zgromadzenie Akcjonariuszy. Materiał dowody w ocenie Sądu nie dawał podstaw do uznania, że realnie osiągnięty przez pozwanego zysk uległ w tym roku zmniejszeniu na skutek finansowania działalności innych, powiązanych z nim spółek. Jednocześnie powód przyznał, że w III kwartale 2014 roku, kiedy sprawował on jeszcze funkcję prezesa zarządu, zysk zmniejszył się o około 3.000.000,00 zł. Sąd zauważył, że nie sposób zatem wykluczyć, iż podobna strata nastąpiła również w ostatnim, IV kwartale roku, zaś ostateczna kwota bilansowego zysku netto za rok 2014, tj. 532.385,13 zł, była tożsama z zyskiem „wypracowanym” w znaczeniu, jakie nadaje mu powód.

Mając na uwadze tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Odnosząc się do odszkodowania z tytułu powstrzymywania się od działalności konkurencyjnej Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 101² § 1 k.p. w zw. z art. 101¹ § 1 k.p., gdy pracodawca i pracownik mają dostęp do szczególnie ważnych informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę, możliwe jest zawarcie umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy. Zakaz konkurencji, dotyczący okresu po ustaniu stosunku pracy, przestaje obowiązywać przed upływem terminu, na jaki została zawarta umowa, w razie ustania przyczyn uzasadniających taki zakaz lub niewywiązywania się pracodawcy z obowiązku wypłaty odszkodowania. Ustanie obowiązywania zakazu konkurencji dotyczy tylko zobowiązania, jakie przyjął na siebie pracownik w umowie o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy, nie zaś zobowiązania pracodawcy do wypłaty odszkodowania.

Biorąc pod uwagę, że strony nie przewidziały żadnych okoliczności zezwalających na wcześniejsze jednostronne rozwiązanie umowy z dnia 29 marca 2010 roku, czy też okoliczności zwalniających pracodawcę z obowiązku wypłaty uzgodnionego odszkodowania, Sąd I instancji uznał, iż oświadczenie pozwanego złożone P. C. (1) w dniu 18 grudnia 2014 roku w przedmiocie ustania przyczyn uzasadniających zakaz konkurencji oraz zaprzestania wypłacania odszkodowania z tego tytułu, podobnie jak samo powstrzymanie się przez pozwanego od zapłaty, nie mogły odnieść skutku w postaci rozwiązania umowy ustanawiającej zakaz konkurencji po ustaniu stosunku pracy oraz zwolnienia pracodawcy z obowiązku wypłaty należnego pracownikowi odszkodowania. Biorąc pod uwagę oraz to, że w okresie objętym żądaniem pozwu powód nie prowadził działalności konkurencyjnej względem swojego byłego pracodawcy, Sąd uznał, iż co do zasady przysługiwało mu prawo do dochodzenia przedmiotowego odszkodowania w niniejszym postępowaniu.

Ustalając wysokość tego odszkodowania Sąd Rejonowy, w oparciu o orzecznictwo, doszedł do wniosku, że przepis art. 101² § 3 k.p. wyraźnie odnosi wysokość odszkodowania do wynagrodzenia otrzymanego, a nie wynagrodzenia, jakie pracownik mógłby otrzymać po zakończeniu trwania stosunku pracy w okresie zakazu konkurencji, a także do okresu trwania zatrudnienia, a więc czasu od powstania do ustania stosunku pracy. Minimalne odszkodowanie jest więc równe 25% kwoty rzeczywiście otrzymanego wynagrodzenia w okresie trwania stosunku pracy. Ustalony umownie okres trwania zakazu konkurencji ma w tym przepisie znaczenie ograniczające czas zatrudnienia, za który należy liczyć otrzymane przez pracownika wynagrodzenie. A zatem, jak przyjął Sąd Rejonowy, minimalna kwota odszkodowania należnego P. C. (1) z tytułu powstrzymywania się od działalności konkurencyjnej nie mogła być niższa niż 25% wynagrodzenia otrzymanego przez niego przed ustaniem stosunku pracy przez okres odpowiadający okresowi obowiązywania zakazu konkurencji, tj. przez 12 miesięcy. Sąd zaznaczył jednak, że wbrew literalnemu brzmieniu art. 101² § 3 k.p., który stanowi o „wynagrodzeniu otrzymanym”, podstawę obliczenia odszkodowania winno stanowić nie tyle wynagrodzenie faktycznie wypłacone pracownikowi, co wynagrodzenie należne mu ze stosunku pracy. Sąd Rejonowy wskazał, że tylko takie rozumienie przepisu pozwala w omawianym przypadku zachować ekwiwalentność świadczeń stron klauzuli konkurencyjnej. Ścisłe interpretowana formuła wynagrodzenia „otrzymanego” mogłaby

bowiem powodować znaczne rozbieżności pomiędzy wynagrodzeniem faktycznie otrzymanym, a wynagrodzeniem należnym na podstawie przepisów prawa pracy.

Przy określaniu wysokości premii rocznej należnej powodowi za rok 2014 Sąd dokonał wykładni § 9 ust. 2 umowy o pracę z dnia 29 marca 2010 roku, zmienionej aneksem nr (...) z dnia 1 lutego 2012 roku. Co do zasady premia ta miała obejmować 6% wypracowanego przez Spółkę w danym roku zysku netto. Sąd Rejonowy zwrócił przy uwadze, że w treści § 9 ust. 2 lit. a umowy strony uregulowały jedynie sposób wypłaty premii, tj. przyznawanie jej w formie kwartalnych zaliczek. Kolejny podpunkt komentowanego postanowienia został przewidziany na wypadek sytuacji, w których premia roczna – obliczona jako 6% rocznego zysku bilansowego netto – była wyższa, aniżeli wypłacone na jej poczet kwartalne zaliczki. Wówczas po zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego miała nastąpić dopłata pozostałej części należnego powodowi świadczenia (§ 9 ust. 2 lit. b). W końcu, § 9 ust. 2 lit. c umowy znajdował zastosowanie – wyłącznie – w przypadku, w którym w danym roku Spółka nie wypracowała żadnego zysku.

Sąd Rejonowy uznał, że strony nie uregulowały w sposób szczególny przypadku, w którym – odwrotnie niż miało to miejsce na gruncie § 9 ust. 2 lit. b – premia roczna, obliczona jako 6% rocznego zysku bilansowego netto, była niższa, aniżeli wypłacone na jej poczet kwartalne zaliczki. Skoro tak, to dla określenia wysokości należnej powodowi w takim wypadku premii rocznej należało zdaniem Sądu sięgnąć do treści § 9 ust. 2 umowy, jako swoistej zasady ogólnej. W myśl tej zasady przysługująca P. C. (1) premia roczna miała wynosić 6% wypracowanego przez spółkę zysku netto za dany rok. Ponieważ więc kwota zysku netto pozwanej spółki za rok 2014 objęła kwotę 532.385,13 zł, należna powodowi za ten rok premia roczna powinna ostatecznie wynieść 31.943,11 zł.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd Rejonowy ustalił, że w okresie 12 miesięcy przed ustaniem stosunku pracy, tj. w okresie od dnia 6 listopada 2013 roku do dnia 6 listopada 2014 roku, należne powodowi wynagrodzenie za pracę objęło kwotę 240.000,00 zł tytułem wynagrodzenia zasadniczego (12 x 20.000,00 zł) oraz kwotę 31.943,11 zł tytułem premii rocznej. Suma wymienionych składników wynagrodzenia stanowi kwotę 271.943,11 zł, co podzielone przez 12 miesięcy, za jakie wynagrodzenie to przysługiwało, daje średnią miesięczną 22.661,93 zł, z czego 25% daje z kolei kwotę 5.665,48 zł za miesiąc. Natomiast średnia stawka odszkodowania w przeliczeniu na jeden dzień listopada wynosi 188,85 zł (5.665,48 zł : 30 dni). Co do zasady powodowi należało się zatem odszkodowanie za 23 dni listopada 2014 roku – od dnia następnego po ustaniu stosunku pracy, tj. 7 listopada 2014 roku, do dnia 30 listopada 2014 roku – w kwocie 4.343,55 zł (23 x 188,85 zł) oraz za miesiące grudzień 2014 roku, styczeń 2015 roku, luty 2015 roku i marzec 2015 roku w kwotach po 5.665,48 zł.

Sąd Rejonowy wskazał jednak, że nie cała należna powodowi kwota odszkodowania mogła zostać na jego rzecz zasądzona, a to z uwagi na skuteczne podniesienie przez pozwanego zarzutu potrącenia. Przysługująca powodowi za rok 2014 premia roczna winna objąć kwotę 31.943,11 zł. Pozostała część wypłaconych mu przez pracodawcę zaliczek kwartalnych w łącznej kwocie 306.496,53 zł (338.439,64 zł - 31.943,11 zł), pomniejszona o zwróconą przez powoda w dniu 12 grudnia 2014 roku kwotę 6.631,82 zł, stanowiła jednak świadczenie nienależne.

Powołując się na brzmienie art. 410 § 2 k.c. Sąd Rejonowy wskazał, że świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. W rozpatrywanym przypadku w momencie spełniania świadczenia istniała ku temu podstawa prawna w postaci zobowiązania ciążącego na pracodawcy z mocy § 9 ust. 2 lit. a umowy o pracę z dnia 29 marca 2010 roku, zmienionej aneksem nr (...) z dnia 1 lutego 2012 roku. Podstawa ta odpadła jednak w chwili, w której możliwe stało się ustalenie wysokości zysku netto pozwanej spółki za 2014 rok, a zarazem obliczenie należnej powodowi premii rocznej, tj. najwcześniej z końcem 31 grudnia 2014 roku. W tym zatem dniu po stronie pozwanego powstała wierzytelność w stosunku do powoda o zwrot kwoty 299.864,71 zł (306.496,53 zł - 6.631,82 zł), znajdująca swoje oparcie w treści art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Na skutek wezwania do zapłaty, wystosowanego do powoda pismem z dnia 6 marca 2015 roku, wierzytelność ta stała się wymagalna w zakresie kwoty 217.900,79 zł (art. 455 k.c.).

Przytaczając treść art. 498 k.c. Sąd Rejonowy wskazał, że gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelnością drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Potrącenia dokonuje się przez oświadczenie złożone drugiej stronie, które ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe (art. 499 k.c.).

Zgodnie z ustaleniami Sądu Rejonowego pozwany złożył materialnoprawne oświadczenie o potrąceniu pismem datowanym na dzień 14 maja 2015 roku, które dotarło do pełnomocnika powoda w dacie doręczenia mu odpisu sprzeciwu od nakazu zapłaty. Sąd wskazał jednocześnie, że doręczenie profesjonalnemu pełnomocnikowi procesowemu strony, w toku trwającego procesu, sprzeciwu zawierającego zarzut potrącenia wraz z pisemnym oświadczeniem o potrąceniu, spełnia warunki art. 61 k.c. i pozwala uznać, że oświadczenie to doszło do strony reprezentowanej w taki sposób, że miała ona możliwość zapoznania się z jego treścią.

Ponadto Sąd I instancji zwrócił uwagę, że służącą pozwanemu względem powoda wymagalną wierzytelność w wysokości 217.900,79 zł pozwany przedstawił do potrącenia ze ściśle oznaczoną wierzytelnością powoda w precyzyjnie określonej przez siebie kwocie, a mianowicie z należnością przysługującą powodowi z tytułu odszkodowania za powstrzymanie się od działalności konkurencyjnej w miesiącach grudzień 2014 roku i styczeń 2015 roku w kwocie 11.332,00 zł. Tym samym Sąd uznał, że w następstwie dokonanego potrącenia doszło do wzajemnego umorzenia jedynie tych ściśle sprecyzowanych wierzytelności, tj. wierzytelności powoda z tytułu odszkodowania za przestrzeganie umowy o zakazie konkurencji w okresie od dnia 1 grudnia 2014 roku do dnia 31 stycznia 2015 roku w łącznej kwocie 11.330,96 zł, z wierzytelnością pozwanego z tytułu nadpłaconych zaliczek na poczet premii za 2014 rok w przedstawionej do potrącenia kwocie 11.332,00 zł, do wysokości niższej z nich.

Jednocześnie Sąd Rejonowy uznał, że nie odniosło skutku oświadczenie o potrąceniu złożone stronie pozwanej przez powoda w dniu 12 grudnia 2014 roku. Wierzytelność o zwrot kwoty 299.864,71 zł, jako nienależnego świadczenia, powstała po stronie pozwanego dopiero z końcem 31 grudnia 2014 roku. Jak uznał Sąd, dla skuteczności potrącenia koniecznym jest zaś, by potrącana wierzytelność rzeczywiście istniała, i to w danej, ściśle określonej wysokości. Skoro zatem ani w dacie składania przedmiotowego oświadczenia przez powoda, tj. w dniu 12 grudnia 2014 roku, ani też w dacie jego doręczenia pozwanemu, tj. w dniu 16 grudnia 2014 roku, po stronie Spółki nie istniała jeszcze wierzytelność nadająca się do potrącenia (nie można bowiem było w tej dacie ustalić wartości ostatecznie należnej powodowi premii z uwagi na niezakończony jeszcze rok bilansowy), wierzytelności P. C. (1) o odszkodowanie wynikające z umowy o zakazie konkurencji za okres od dnia 7 do dnia 30 listopada 2014 roku, wynagrodzenie za pracę w okresie od dnia 1 do dnia 6 listopada 2014 roku, ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w ilości 39 dni, a także odsetki ustawowe z tytułu opóźnienia w wypłacie ekwiwalentu, nie uległy umorzeniu.

Ostatecznie Sąd Rejonowy uznał, że należne powodowi z tytułu przestrzegania umowy o zakazie konkurencji odszkodowanie za okres dochodzony pozwem, tj. okres od dnia 7 listopada 2014 roku do dnia 31 marca 2015 roku, objęło kwotę 15.674,51 zł, na którą składają się kwota 4.343,55 zł za 23 dni listopada 2014 roku, kwota 5.665,48 zł za miesiąc luty 2015 roku oraz kwota 5.665,48 zł za miesiąc marzec 2015 roku. Taką też kwotę Sąd zasądził na jego rzecz od pozwanego, o czym orzeczono w punkcie I wyroku. W pozostałej części roszczenie o odszkodowanie Sąd Rejonowy oddalił.

Sąd Rejonowy wskazał, iż zgodnie z postanowieniami umowy z dnia 29 marca 2010 roku, odszkodowanie z tytułu powstrzymania się od działalności konkurencyjnej miało być płatne do 10-go dnia każdego następnego miesiąca objętego okresem trwania zakazu. Tym samym od 11-go dnia kolejnego miesiąca pozwany pozostawał w opóźnieniu z zapłatą należnych powodowi rat odszkodowania, z tytułu którego należały się powodowi odsetki. Wysokość odsetek należnych od poszczególnych rat odszkodowania została przez Sąd zróżnicowana z uwagi na zmianę art. 481 k.c. dokonaną ustawą z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830), która weszła w życie z dniem

1 stycznia 2016 roku. Stosownie do treści art. 56 ustawy nowelizującej, do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie noweli stosuje się przepisy dotychczasowe. Tym samym za okres od dnia wymagalności poszczególnych rat odszkodowania do dnia 31 grudnia 2015 roku należało zasądzić odsetki ustawowe w rozumieniu art. 481 § 1 i 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2016 roku. Z kolei za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty należały się odsetki ustawowe za opóźnienie, o jakich mowa w art. 481 § 1 i 2 k.c. w brzmieniu aktualnie obowiązującym, nadanym ustawą nowelizującą.

Odnosząc się do dochodzonego roszczenia z tytułu wynagrodzenia za pracę w okresie od dnia 1 listopada 2014 roku do dnia 6 listopada 2014 roku Sąd wskazał, że wbrew stanowisku pozwanego, nie uległo ono umorzeniu na skutek dokonanego potrącenia. Wysokość wynagrodzenia Sąd ustalił w kwocie 4.000,00 zł, tj. 20.000,00 zł : 30 dni listopada x 6 dni.

Sąd Rejonowy uznał również, że na uwzględnienie zasługiwało zgłoszone przez powoda roszczenie o wypłatę ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, znajdujące swoje oparcie w treści art. 171 § 1 k.p. W toku postępowania bezspornym było, że w chwili ustania stosunku pracy powodowi przysługiwał niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wymiarze 39 dni, zaś ekwiwalent pieniężny nie został mu wypłacony. Powołując się na przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997 roku w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz. U. z 1997 r. Nr 2, poz. 14 ze zm.) Sąd Rejonowy przy ustalaniu ekwiwalentu uwzględnia się składniki wynagrodzenia określone w stawce miesięcznej w stałej wysokości, w wysokości należnej w miesiącu nabycia prawa do tego ekwiwalentu. Jednocześnie, zgodnie z § 17 ust. 1 rozporządzenia, składniki wynagrodzenia przysługujące pracownikowi za okresy dłuższe niż 1 miesiąc, wypłacone w okresie 12 miesięcy bezpośrednio poprzedzających miesiąc nabycia prawa do ekwiwalentu, uwzględnia się przy ustalaniu ekwiwalentu w średniej wysokości z tego okresu. Przy ustalaniu ekwiwalentu w niniejszej sprawie należało zatem uwzględnić wynagrodzenie zasadnicze powoda w kwocie 20.000,00 zł brutto miesięcznie, a także przysługującą mu premię roczną w kwocie 31.943,11 zł brutto. Mając to na uwadze Sąd Rejonowy zasądził na rzecz P. C. (1) tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy kwotę 74.661,50 zł brutto (kwota ta została obliczona przez pozwanego przy uwzględnieniu należnej ostatecznie powodowi premii za rok 2014) z odsetkami ustawowymi od dnia następnego po dniu ustania stosunku pracy, tj. 7 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty (punkt III wyroku). W pozostałej części roszczenie o wypłatę ekwiwalentu za urlop w ocenie Sądu Rejonowego nie zasługiwało na uwzględnienie (w części, w której uwzględniało wysokość premii za rok 2014, która według powoda była mu należna bez względu na wysokość zysku netto, który został wykazany po upływie roku bilansowego i ostatecznie zatwierdzony) i podlegało oddaleniu.

Ponadto zdaniem Sądu Rejonowego na uwzględnienie nie zasługiwało również zgłoszone przez powoda roszczenie o zasądzenie od pozwanego kwoty 6.631,82 zł tytułem zwrotu nienależnego świadczenia. Sąd wskazał, że w dacie dokonywania przez P. C. (1) wpłaty przedmiotowej kwoty na rachunek bankowy pozwanego, tj. w dniu 12 grudnia 2014 roku, po stronie powoda nie istniało zobowiązanie do zapłaty. Zobowiązanie to powstało jednak z końcem 31 grudnia 2014 roku, a więc w chwili, w której stało się możliwe określenie wysokości rocznego zysku Spółki oraz stwierdzenie dokonanej na rzecz powoda nadpłaty zaliczki na poczet premii.

Stosownie do treści art. 411 pkt 4 k.c., nie można żądać zwrotu świadczenia, jeżeli świadczenie zostało spełnione, zanim wierzytelność stała się wymagalna, co miało miejsce w niniejszej sprawie. Skoro zaś aktualnie wierzytelność pozwanego o zwrot nienależnie pobranej przez P. C. (1) premii jest wymagalna, powód nie może domagać się zwrotu kwoty wpłaconej na poczet tej wierzytelności. Powództwo w przedmiotowym zakresie podlegało zatem oddaleniu.

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd Rejonowy oparł na treści art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025, ze zm.) w zw. z art. 100 zd. 1 k.p.c. Jak zauważył Sąd, w każdej ze spraw zainicjowanych przez powoda, połączonych do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia, wartość przedmiotu sporu przekroczyła kwotę 50.000,00 zł, a zatem P. C. (1) nie korzysta ze zwolnienia od kosztów sądowych, o jakim mowa w art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 35 ust. 1 powołanej wyżej ustawy. W konsekwencji Sąd pobrał brakującą

opłatę sądową od pozwu od każdej ze stron, stosownie do wyniku postępowania. Powództwo zostało uwzględnione łącznie co do kwoty 94.336,01 zł, opłata stosunkowa podlegająca pobraniu od pozwanego objęła więc kwotę 4.717,00 zł (punkt V wyroku). Z kolei w zakresie kwoty 127.222,48 zł powództwo zostało oddalone, w związku z czym Sąd pobrał od na rzecz Skarbu Państwa brakującą opłatę sądową w kwocie 6.362,00 zł (punkt VI wyroku).

Jednocześnie mając na względzie, że powód i pozwany wygrali niniejszą sprawę w porównywalnym stopniu, ponosząc przy tym koszty zastępstwa procesowego w kwotach po 5.400,00 zł (§ 11 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm. oraz § 12 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm. – oba w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie), Sąd Rejonowy wzajemnie zniósł między stronami pozostałe koszty procesu na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c.

Zgodnie z treścią art. 477² § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy w punkcie VIII wyroku nadał wyrokowi w punktach I-III rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda, tj. łącznie do kwoty 20.000,00 zł (uzasadnienie wyroku – k. 202-224 t. II a.s.).

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając do częściowo w zakresie rozstrzygnięcia z punktu IV, VI oraz VII. Wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania tj. przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 65 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. – polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów przejawiającej się w przyjęciu, iż pojęcie wypracowanego zysku netto użyte w § 9 ust. 2 aneksu z dnia 1 lutego 2012 r. do umowy o pracę powoda oznaczało zysk wynikający z bilansu działalności spółki w danym roku, podlegający Zatwierdzeniu przez Walne Zgromadzenie Wspólników, zastąpione następnie przez, walne Zgromadzenie Akcjonariuszy spółki – w sytuacji gdy prawidłowe rozumienie (tj. rozumienie w sensie nadanym przez strony umowy) pojęcie wypracowanego zysku netto użyte w § 9 ust. 2 aneksu z dnia 1 lutego 2012 r. do umowy o pracę powoda oznaczało zysk netto przed dokonaniem rozliczenia (wyksięgowania) wartości kontraktów długoterminowych ujętych w bilansie (vide Uchwała Rady Nadzorczej z dnia 25 stycznia 2012 r. w sprawie zmiany warunków wynagradzania członków Zarządu za rok 2011 i kadencję kończącą się rokiem 2011 oraz pismo zarządu pozwanej z dnia 14 maja 2012 r. – załączniki do pisma procesowego pozwanego z dnia 21 grudnia 2015 r.);

2. naruszenie przepisów postępowania tj. przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 65 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. - polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów przejawiającej się w przyjęciu, iż decyzje Rady Nadzorczej o przyznaniu premii należnych członkom Zarządu pozwanej za lata 2012 i 2013 przy przyjęciu jako podstawy ich wymiaru kwoty 6 500 000 zł, a więc premii wyższych, aniżeli wynikało to z bilansu Spółki zatwierdzonego przez walne zgromadzenie - stanowiło formę uznania Rady Nadzorczej dla szczególnie efektywnej pracy członków zarządu - w sytuacji gdy naliczenie powodowi premii za lata 2012 i 2013 od kwoty 6 500 000 zł wynikało z faktu, iż kwota 6 500 000 zł stanowiła zysk netto pozwanej przed dokonaniem rozliczenia (wyksięgowania) wartości kontraktów długoterminowych ujętych w bilansie tj. była zyskiem netto wypracowanym przez zarząd w latach 2012 i 2013 (tabele na k. 141 oraz tabele - załączniki do pisma procesowego pozwanego z dnia 21 grudnia 2015 r.);

3. naruszenie przepisów postępowania tj. przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 65 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. - polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów przejawiającej się w przyjęciu, iż strony nie przewidziały i nie uregulowały umownie sytuacji, w której kwota zaliczek wypłaconych powodowi (a także innym członkom zarządu) w oparciu postanowienia zawarte w § 9 ust. 2 lit. a) aneksu z dnia 1 lutego 2012 r. do umowy o pracę powoda będzie wyższa niż kwota stanowiąca równowartość 6% wypracowanego zysku netto na koniec danego roku - w sytuacji gdy możliwość wystąpienia takiego zdarzenia została przez strony uregulowana w § 9 ust. 2 lit. c) aneksu z dnia 1 lutego 2012 r., a możliwość wystąpienia do powoda z żądaniem zwrotu uprzednio pobranych zaliczek warunkowana

była wyłącznie brakiem osiągnięcia przez Spółkę dodatniego wyniku finansowego na koniec roku (brakiem zysku za rok);

4. naruszenie prawa materialnego tj. przepisu art. 65 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. poprzez jego niezastosowanie, przejawiające się w zaniechaniu zbadania przez Sąd jaki był zgodny zamiar stron towarzyszący im przy podpisaniu aneksu do umowy o pracę powoda w dniu 1 lutego 2012 r., do jakiego celu strony dążyły zmieniając dotychczasowe warunki wynagradzania P. C. (1) zatrudnionego na stanowisku prezesa zarządu pozwanej, oraz w jaki sposób (tj. w jakich sytuacjach) strony uregulowały możliwość ewentualnego ubiegania się Spółki o zwrot zaliczek wypłaconych powodowi na poczet premii.

5. naruszenie prawa materialnego tj. przepisu art. 410 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. - poprzez jego zastosowanie w realiach niniejszej sprawy, w sytuacji, w której strony umowy o pracę wyczerpująco uregulowały zasady możliwości żądania zwrotu od powoda wypłaconych P. C. (1) zaliczek na poczet wynagrodzenia (premi) wewnątrz stosunku zobowiązaniowego, który same ukształtowały;

6. naruszenie prawa materialnego tj. przepisu art. 410 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. - poprzez przyjęcie, iż podstawa do świadczenia przez pozwaną na rzecz powoda odpadła dopiero z dniem ustalenia wysokości zysku netto pozwanej za 2014 r. (tj. najwcześniej z dniem 31 grudnia 2015 r.), w sytuacji, gdy stosunek pracy powoda z pozwaną Spółką ustał z dniem 6 listopada 2014 r. i z tą datą odpadła podstawa świadczenia pozwanej na rzecz powoda (ta data jest miarodajna dla określenia wzajemnych zobowiązań stron);

7. naruszenie prawa materialnego tj. przepisu art. 409 k.c. w zw. z art. 410 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. polegające na całkowitym pominięciu kwestii ewentualnego wygaśnięcia obowiązku zwrotu świadczenia spełnionego na rzecz powoda przy ocenie skuteczności podniesionego przez pozwanego zarzutu potrącenia;

8. naruszenie prawa materialnego tj. art. 101¹ § 3 k.p. - przejawiające się nieprawidłowym ustaleniu wysokości wynagrodzenia otrzymanego przez powoda przed ustaniem stosunku pracy w okresie odpowiadającym okresowi obowiązywania zakazu konkurencji i w konsekwencji nieprawidłowe ustalenie wysokości należnego powodowi odszkodowania za przestrzeganie umowy o zakazie konkurencji.

Mając na uwadze tak skonstruowane zarzut powód wniósł o:

I. zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez:

1. podwyższenie zasądzonego od pozwanego na rzecz powoda odszkodowania za przestrzeganie umowy o zakazie konkurencji w okresie od dnia 7 listopada 2014 roku do dnia 31 marca 2015 roku – o kwotę 66.361,06 złotych wraz z odsetkami ustawowymi, a od dnia 1 stycznia 2016 roku ustawowymi wraz z odsetkami:

- od kwoty 8.850,98 zł od dnia 11 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 17.210,26 zł od dnia 11 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 17.210,26 zł od dnia 11 lutego 2015 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 11.544,78 zł od dnia 11 marca 2015 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 11.544,78 zł od dnia 11 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty;

2. podwyższenie zasądzonego od na rzecz powoda ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy o kwotę 54.229,60 zł płatną wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 7 listopada 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

3. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 6.631,82 zł - tytułem zwrotu nienależnego świadczenia, płatnej wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 26 maja 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. ora odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

4. obciążenie pozwanego brakującą opłatą od pozwu – w całości;

5. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu przed Sądem I instancji;

II. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu przed Sądem II instancji.

Ponadto powód wniósł o dopuszczenie dowodu z dokumentów w postaci Informacji o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy – PIT 11 – sporządzonych przez pozwanego na potrzeby rozliczeń podatkowych powoda za 2014 r. - na okoliczność dokonanej przez pozwanego wykładni § 9 ust.2 lit. c) umowy o pracę powoda w brzmieniu nadanym aneksem z dnia 1 lutego 2012 r., sposobu i wysokości naliczonego przez pozwaną wynagrodzenia za pracę powoda wypłaconego P. C. (1) w okresie od 1 stycznia do 6 listopada 2014 r (apelacja – k. 233-243 t. II a.s.).

Sąd Okręgowy w Lublinie zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy podziela dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne i rozważania prawne, zatem nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego powtarzania. W ocenie Sądu Okręgowego, rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest trafne, a przy jego wydawaniu Sąd ten nie dopuścił się uchybień przepisom prawa materialnego czy procesowego.

Nie znajduje uzasadnienia postawiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Dla skutecznego postawienia zarzutu sprzeczności istotnych ustaleń ze zgromadzonymi dowodami lub naruszenia art. 233 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie apelującego o innej niż przyjęta wadze poszczególnych dowodów i ich ocenie odmiennej niż przeprowadzona przez sąd.

W ocenie Sądu Okręgowego, podniesione przez skarżącą w apelacji zarzuty stanowiły jedynie nieuzasadnioną i nie znajdującą potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy polemikę z prawidłowymi ustaleniami i rozważaniami poczynionymi przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które Sąd Okręgowy w pełni zaaprobował i przyjął jako własne.

Pierwszy zarzut apelującego odnosi się do odmiennego rozumienia pojęcia „wypracowanego zysku netto”, który zgodnie z uzasadnieniem Sądu Rejonowego oznacza zysk wynikający z bilansu działalności spółki w danym roku, podlegający zatwierdzeniu przez Walne Zgromadzenie Wspólników. Sąd Okręgowy nie dopatrywał się przy przyjęciu takiej definicji naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Wskazane przez apelującego dokumenty w postaci aneksu z dnia 1 lutego 2012 roku, Uchwała Rady Nadzorczej z dnia 25 stycznia 2012 roku oraz pismo zarządu pozwanej z dnia 14 maja 2012 roku nie są wystarczające dla przyjęcia innego rozumienia „wypracowanego zysku netto”, w tym rozumienia przyjętego przez powoda.

Na wstępie należy wskazać, że żaden z powyższych dokumentów nie zawiera określenia spornego pojęcia i nie przesądza w sposób bezsprzeczny o kierunku jego interpretacji. Aneks stanowi jedynie o zasadzie, iż premia określona będzie w wysokości 6 % wypracowanego zysku netto za każdy rok, a dodatkowo, co zauważył również Sąd Rejonowy, § 9 pkt 2b stanowi, że pozostała część premii, obliczana na koniec roku, wypłacona zostanie po zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego przez Zgromadzenie Wspólników (k. 20 t. I a.s.). Takiego rozumienia nie zmienia również uchwała Rady Nadzorczej, zgodnie z którą premia miała być liczona od zysku netto przed dokonaniem rozliczenia (wyksięgowania) wartości kontraktów długoterminowych ujętych w bilansie w aktywach w pozycji krótkoterminowe rozliczenia okresowe w kwocie na 31 grudnia 2012 roku (k. 177 t. I a.s.). Uchwała ta odnosi się do warunków wynagradzania członków Zarządu za rok 2011 i kadencję kończącą się rokiem 2011, natomiast pismo z dnia 14 maja

2012 roku dotyczy wynagradzania za rok 2012. Są to zatem zmiany odnoszące się jedynie do lat 2011 i 2012, podczas gdy roszczenie powoda odnosi się do obliczania wysokości premii za rok 2014. Brak jest natomiast podobnych decyzji zmieniających warunki wynagrodzenia członków Zarządu za kolejne lata. Ponadto sam przedmiot uchwały „w sprawie zmiany warunków wynagrodzenia” mówi o odmiennej od przyjętej interpretacji ustalania wynagrodzenia za lata 2011 i 2012. Oznacza to, iż w pozostałym czasie „wypracowany zysk netto” był rozumiany zgodnie z postanowieniem 1 aneksu z dnia 1 lutego 2012 roku, zmieniającym § 9 umowy o pracę.

Za przyjęciem innego rozumienia tego pojęcia nie przemawia również zgodne rozumienie go przez strony, co przytacza apelujący. Jak bowiem wykazało postępowanie dowodowe powód jako jedyny rozumiał pojęcie „wypracowanego zysku netto” odmiennie od pozostałych członków zarządu oraz pracodawcy. W świetle poczynionych ustaleń nie było podstaw do przyjęcia stanowiska powoda, które stoi w sprzeczności z zapisami aneksowanej umowy o pracę oraz zeznaniami świadków.

Kolejny zarzut apelującego odnoszący się do przyjęcia podstawy obliczania premii za lata 2012 i 2013 w wysokości 6.500.000,00 złotych również nie znajduje uzasadnienia. W pierwszej kolejności Sąd Rejonowy wskazał, iż kierując się zasadami doświadczenia życiowego oraz praktyki obrotu gospodarczego należało uznać, iż jest nieprawdopodobne, aby zysk spółki objął identyczną kwotę w dwóch kolejno po sobie następujących latach obrachunkowych i za każdym razem stanowił pełną okrągłą kwotę. Tym bardziej, że już z samych zestawień dotyczących sposobu naliczania premii (k. 141, 174) wynika rozbieżność w przyjętej podstawie premii (6.500.000,00 złotych za rok 2012 i 2013), a zyskiem netto zatwierdzonym przez Walne Zgromadzenie Akcjonariuszy (odpowiednio kwota 3.798.655,74 złotych i 6.382.516,08 złotych). Zarówno J. D., W. L. (2) oraz S. S. wskazywali, że przyjęcie wyższej kwoty było wynikiem uznania dla zarządu. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do stwierdzenia, iż ustalenie wyższej podstawy do obliczenia premii nie mogło mieć miejsca i było sprzeczne z aneksem z dnia 1 lutego 2012 roku. Rację ma apelujący, że strony podpisując aneks zrezygnowały z elementu uznaniowości przy wynagradzaniu powoda, jednak nie oznacza to, iż spółka jako pracodawca nie mogła takiej uznaniowości zastosować. Nie przeczą temu również cytowane przez apelującego zeznania M. P., który co prawda nie potrafił wskazać na konkretny przykład wypłaty na rzecz powoda świadczenia uznaniowego (nagrody), jednak wyraźnie wskazał, że taka sytuacja mogła mieć miejsce.

Odnośnie zarzutu dotyczącego możliwości wystąpienia przez spółkę do powoda z żądaniem zwrotu uprzednio pobranych zaliczek Sąd Okręgowy wskazuje, iż stanowisko wyrażone przez stronę apelującą jest sprzeczne z brzmieniem aneksu z dnia 1 lutego 2012 roku. Treść zawarta § 9 ust. 2 lit. c. aneksu bezsprzecznie dotyczy sytuacji „braku zysku” (k. 20 t. I a.s.). Sąd I instancji również wyraźnie wskazał, że przepis ten miał zastosowanie tylko w sytuacji, gdy spółka nie wypracowała żadnego zysku. Co więcej, Sąd ten stwierdził, iż nie było podstaw do uznania, że zgodnym zamiarem stron było objęcie tym postanowieniem sytuacji, gdy ostateczny zysk roczny spółki obejmował mniejszą kwotę, niż szacowana kwartalnie (k. 217-218 t. II a.s.). Nie sposób nie zgodzić się z takim rozumowaniem, gdy już samo literalne brzmienie umowy nie pozostawia żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Wbrew twierdzeniu apelującego treść zeznań wskazanych świadków nie potwierdza jego stanowiska. Zawierają one subiektywne oceny świadków na temat możliwości zwrócenia się przez Radę Nadzorczą z roszczeniem o zwrot pobranych zaliczek na premię i nie znajdują potwierdzenia w treści aneksu. Ponadto apelująca pomija zeznania J. D., który wprost stwierdził, że „paragraf 9 aneksu dawał taką nadzieję, że może Rada Nadzorcza nie upomni się o zwrot pobranych zaliczek, ale zdawaliśmy sobie sprawę z tego, że takie uprawnienie istnieje” (k. 191 t. I a.s.) oraz M. P., który zeznał, że „Dla mnie jest to jednoznaczne, że jeżeli po roku, po zbadaniu bilansu, wartość premii byłaby niższa niż suma zaliczek pobranych to należy zwrócić różnicę, a gdyby była wyższa to dopłacić. Nikt nie miał wątpliwości co do treści tych ustaleń”. Powyższe zestawienie zeznań pokazuje wybiórczą metodą ich przytaczania przez apelującego i nie może uzasadniać przytoczonego zarzutu art. 233 § 1 k.p.c. Biorąc pod uwagę treść zeznań oraz aneksu z dnia 1 lutego 2012 roku Sąd Rejonowy doszedł do prawidłowego wniosku, iż Rada Nadzorcza miała prawo zwrócić się do powoda z roszczeniem o zwrot różnicy w wypłaconej, a należnej premii.

Biorąc powyższe pod uwagę należy uznać, iż Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia prawa materialnego w postaci art. 65 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. poprzez zaniechania zbadania zgodnego zamiaru stron przy podpisywaniu aneksu

do umowy o pracę z dnia 1 lutego 2012 roku. Zgodnie ze wskazanym art. 65 § 2 k.c. w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Dla całościowego zrozumienia tego przepisu należy powołać również poprzedzający go art. 65 § 1 k.c., który stanowi, że oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy przeprowadził obszerne postępowanie dowodowe dopuszczając dowody z dokumentów, a także zeznań świadków, powoda i przedstawiciela pozwanej spółki, przy czym wszyscy świadkowie byli zatrudnieni na wysokich stanowiskach w Radzie Nadzorczej i Zarządzie P. (...). Należało zatem przyjąć, iż znają oni praktykę stosowaną w pozwanej spółce dotyczącą przyznawania wynagrodzeń, w tym interpretację przepisów wewnątrzzakładowych źródeł prawa pracy i postanowień umów dotyczących tego zagadnienia. Sąd Rejonowy przesłuchał ich zarówno na okoliczność interpretacji użytych w aneksie pojęć „wypracowanego zysku netto”, jak i rozumienia § 9 ust. 2 lit. c. w zakresie zwrotu różnicy w premii przyznanej, a należnej, przy czym ta ostatnia okoliczność nie budzi wątpliwości Sądu rozpatrującego sprawę. Zebrany materiał dowodowy został poprawnie oceniony, a wnioski wysunięte na jego podstawie, wbrew twierdzeniom strony powodowej, nie zawierają znamion przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów.

Sąd Okręgowy nie dopatrywał się także naruszenia prawa materialnego w postaci art. 410 § 2 k.c., zgodnie z którym świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Odnosząc się do tych zarzutów należy wskazać, iż Sąd Rejonowy, co zostało wyżej wskazane, słusznie przyjął możliwość domagania się przez pozwaną spółkę zwrotu pobranych zaliczek na premię. Zapis § 9 ust. 2 lit. c. aneksu z dnia 1 lutego 2012 roku był w ten sposób interpretowany, co zostało również wyjaśnione przez Sąd Okręgowy przy okazji rozpatrywania zarzutu z punktu 3 apelacji. Tym samym, w świetle powyższych ustaleń, argumentacja apelującego, że strony umowy o pracę wyczerpująco uregulowały zasady możliwości zwrotu od powoda wypłaconych mu zaliczek na poczet premii wewnątrz stosunku zobowiązaniowego nie będą miały znaczenia.

Apelujący stoi także na stanowisku, że stosunek pracy powoda z pozwaną ustał z dniem 6 listopada 2014 roku i z tą datą odpadła podstawa świadczenia na rzecz powoda. Tymczasem Sąd Rejonowy dla obliczania wzajemnych świadczeń stron umowy o pracę przyjął datę 31 grudnia 2014 roku, tj. dzień, w którym możliwe stało się ustalenie wysokości zysku netto. Jest to słuszne rozwiązanie. Przez okres zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w 2014 roku powód regularnie pobierał zaliczki na poczet premii, które zgodnie z aneksem powinny zostać rozliczone z końcem roku. Sąd Rejonowy konsekwentnie stał na stanowisku, iż ewentualny zwrot zaliczki jest uregulowany w łączącej strony umowie. Powód pobrał więc zaliczki, które były wypłacane na poczet konkretnego świadczenia (premi) w trakcie trwania obowiązującej umowy o pracę. Umowa o pracę w niniejszej sprawie przestała obowiązywać z dniem 6 listopada 2014 roku, co jednak nie wyklucza w żaden sposób możliwości rozliczenia wzajemnych świadczeń w terminie późniejszym w sytuacji, gdy umowa przewiduje taką możliwość. Aneks z dnia 1 lutego 2012 roku przewiduje taką możliwość, stanowiąc o wzajemnych rozliczeniach w postaci wypłaty pozostałej części premii lub jej zwrocie dopiero po zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego przez Zgromadzenie Wspólników. Jak wynika z postępowania dowodowego członkowie zarządu mieli świadomość, iż Rada Nadzorcza jest uprawniona do domagania się takiego zwrotu.

Sąd Okręgowy uznał ponadto, że Sąd I instancji dokonał prawidłowego ustalenia wysokości wynagrodzenia powoda, co miało wpływ na wyliczenie wysokości odszkodowania należnego pracownikowi za przestrzeganie umowy o zakazie konkurencji, której czas trwania został ustalony na okres 12 miesięcy od ustania stosunku pracy. Zgodnie z art. 101² § 3 k.p. odszkodowanie to nie może być niższe od 25% wynagrodzenia otrzymanego przez pracownika przed ustaniem stosunku pracy przez okres odpowiadający okresowi obowiązywania zakazu konkurencji. Do powyższego wynagrodzenia zasadniczego Sąd Rejonowy słusznie doliczył premię za rok 2014 w wysokości 31.943,11 złotych. Jest to

premia obejmująca okres pracy powoda za wskazany rok, podczas gdy wskazana przez apelującego kwota 206.579,66 złotych (premia za 2013 rok) odnosi się do poprzedniego roku i nie może być w całości brana pod uwagę, gdyż odnosi się do całego roku 2013, którego odszkodowanie nie może objąć z uwagi na datę rozwiązania stosunku pracy w dniu 6 listopada 2014 roku. Oceniając prawidłowość wyliczenia przez Sąd Rejonowy wynagrodzenia będącego podstawą zasądzanego odszkodowania, należy mieć na uwadze, że strony w umowie o zakazie konkurencji ustaliły, że powód z tytułu powstrzymania się od działań konkurencyjnych po ustaniu stosunku pracy będzie otrzymywał kwotę 5.000,00 złotych. Wprawdzie aneks do umowy o pracę, mówiący o wysokości premii dla powoda stanowiący składnik wynagrodzenia, zawarty został po dacie zawarcia umowy o zakazie konkurencji, jednak nic nie stało na przeszkodzie, aby strony ustaliły na nowo wartość przewidywanego do wypłaty dla powoda odszkodowania w związku z obowiązkiem powstrzymania się od działań konkurencyjnych. Słusznie Sąd Rejonowy stwierdził, że w tej konkretnej sytuacji przez wynagrodzenie otrzymane należy rozumieć wynagrodzenie w stawce zasadniczej 20.000,00 złotych miesięcznie i premię wyliczoną po zakończeniu roku obrachunkowego w kwocie 31.943,11 złotych. Nie bez wpływu na ustaloną kwotę odszkodowania z tytułu powstrzymania się od zakazu konkurencji przez Sąd może mieć fakt, że pozwany wystąpił w stosunku do powoda o zwrot wypłaconych premii jako nienależnych, także premii, której doliczenia do podstawy wymiaru odszkodowania domaga się apelujący. Okoliczność ta znana jest Sądowi z urzędu w związku z toczącym się przed Sądem Okręgowym w Lublinie, VIII Wydziałem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych sprawie VIII P-Pm 22/15.

Ponadto wnosząc żądanie zasądzenia odszkodowania z tytułu umowy o zakazie konkurencji strona powodowa wskazała, że w okresie od 6 listopada 2013 roku do 6 listopada 2014 roku wypłacono powodowi i podstawą do wyliczeń będzie wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 20.000,00 złotych miesięcznie oraz wypłaty premii dokonane 24 marca 2014 roku w kwocie 158.007,78 złotych, wypłacone 17 kwietnia 2014 roku w kwocie 163.801,86 złotych oraz w kwocie 56.571,71 złotych wypłacone 21 lipca 2014 roku. Faktycznie powód w marcu 2014 roku otrzymał premię roczną za 2013 roku w kwocie 206.579,66 złotych, jednak nie była wskazywana przez powoda do wyliczeń odszkodowania. Zarzut taki, jako ewentualny podniesiony został dopiero w apelacji, a to w związku ze sposobem wyliczenia ekwiwalentu za urlop należnego powodowi. Jak wynika z zaświadczenia przedstawionego przed Sądem Okręgowym przez pozwanego podstawą do wyliczenia ekwiwalentu stanowiła także kwota 206.579,66 złotych co w sumie jednak dało kwotę zgodną z zasądzoną przez Sąd Rejonowy tytułem ekwiwalentu w wysokości 74.661,50 złotych. Zarówno charakter, jak i cel odszkodowania za powstrzymanie się od działalności konkurencyjnej po ustaniu stosunku pracy w niniejszej sprawie nie uzasadnia przyznania tego odszkodowania w większej wysokości, uwzględniającej także wypłacone premie, w tym zaliczkowo. Przyjęcie odmiennego niż Sąd Rejonowy sposobu wyliczenia odszkodowania pozostawałoby także w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego, w tym ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa i zasadą ekwiwalentności. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, iż podstawą wyliczenia odszkodowania należnego powodowi powinno być w rozumieniu przepisu art. 101² § 3 kodeksu pracy wynagrodzenie należne powodowi.

Odnośnie obliczenia ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w ilości 39 dni Sąd Okręgowy zobowiązał pozwaną spółkę do złożenia zaświadczenia o wysokości wynagrodzenia powoda liczonego jak ekwiwalent. Zgodnie z zaświadczeniem dostarczonym przez pracodawcę ekwiwalent wynosi 74.661,50 złotych (k. 276 t. II a.s.) i odpowiada wysokości, jaką zasądził Sąd Rejonowy. Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany wyroku w tej części.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, iż zarzuty apelacji ostatecznie nie znalazły potwierdzenia, a zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy. Tym samym, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy w punkcie I wyroku oddalił apelację.

Rozstrzygnięcie o kosztach uzasadnia art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W świetle art. 98 § 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika zalicza się również z wynagrodzenie, którego wysokość określona jest w odrębnych przepisach.

W niniejszej sprawie strona wygrywająca, a więc Przedsiębiorstwo (...) SA była reprezentowana przez radcę prawnego, w związku z czym zastosowanie będzie miało rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804). W świetle § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia w sprawach z zakresu prawa pracy o wynagrodzenie za pracę lub odszkodowanie inne niż wymienione w pkt 4 stawki minimalne wynoszą 75% stawki obliczonej na podstawie § 2 od wartości wynagrodzenia lub odszkodowania będącego przedmiotem sprawy. Z uwagi na wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie – 127.223,00 złote (k. 233 t. II a.s.) zastosowanie będzie miał § 2 pkt 6 rozporządzenia w brzmieniu obowiązującym do dnia 26 października 2016 roku, zgodnie z którym stawki minimalne przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 50.000 złotych do 200.000 złotych wynoszą 7.200 złotych, natomiast 75 % tej kwoty stanowi 5.400 złotych. Zgodnie z § 10 ust. 1 pkt 1 za prowadzenie spraw w postępowaniu apelacyjnym przed sądem okręgowym opłaty wynoszą 50 % stawki minimalnej, a jeżeli w pierwszej instancji nie prowadził sprawy ten sam radca prawny – 75 % stawki minimalnej, w obu przypadkach nie mniej niż 120 złotych. Tym samym ostateczna wysokość wynagrodzenia radcy prawnego ukształtowała się na poziomie 2.700 złotych, tj. 50 % z kwoty 5.400 złotych. W związku z tym zasadnym było, w punkcie II wyroku, zasądzenie od przegrywającego sprawę P. C. (2) na rzecz wygrywającego Przedsiębiorstwa (...) SA w L. kwoty 2.700,00 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Ewa Gulska Jacek Chaciński Irena Grymuza